

Откъс от книгата

Българско радио Иво Сироманов

19 октомври 2014

Мъжете със зелените фланелки набутваха в кашони компютрите и ги сваляха с асансьора в белия бус, паркиран пред сградата на „Българско радио“. Частният съдия-изпълнител описваше плячката. На лицето му бе увиснала кисела гримаса – имуществото нямаше да покрие и половината от дълговете на фирмата.

Неколцината служители на радиото гледаха с тъга как си отиват тринайсет години от живота им. Може би най-хубавите... Години, в които „създаваха история“, както обичаше да казва директорът на радиото Димитър Чичин. Сега историята се оказва с по-малка стойност от дълговете.

Секретарката Бонка хлипаше тихичко в ъгъла. Какви страхотни мигове беше преживяла тук... Единайсет любовници, четири аборта, и то все от известни хора. С Вичо от „Б2“ даже бяха правили секс тук, направо върху бюрото... Чакайте, къде ми отнасяте бюрото... То не е просто някаква мебел, то има сантиментална стойност.

Водещата на сутрешния блок Светла изпадна в истерия, когато зелените фланелки посегнаха към пулта.

– Неее – разпищя се тя и се хвърли върху машината като отчаяна майка, на която отнемат детето. Колегата е Ники гледаше с празен поглед. Беше се напушил до козирката и изобщо не разбираше какво става.

Зелените фланелки внимателно, но настойчиво отместиха Светла настрани, откачиха кабелите на пулта и го понесоха към асансьора. Водещата се свлече върху сивия мокет и се разрида.

За по-малко от час всичко беше изнесено. Съдия-изпълнителят застана пред директора на радиото и безстрастно нареди:

– Господин Чичин, освободете стола. Той вече не е ваш.

Димитър Чичин стисна зъби и се изправи. Никога не бе изпитвал такова безсилие. Тоя непознат мръсник с дразнеща педантичност изнасяше от живота му всичко, което бе имало някакъв смисъл за него. Идеше му да го удари. Макар че човекът не беше виновен. Той просто изпълняваше решението на съда да спаси поне част от парите на кредиторите.

Чичин се загледа през прозореца. Всичко свърши, помисли си.

Всичко свърши.

11 април 2001

Чичин влезе в ресторанта и присви очи, за да свикне с приглушения полумрак. В три следобед в елитното заведение имаше само две заети маси. На едната в пълно мълчание възрастна двойка дояждаше десертите си. На другата седеше министърпредседателят Остов. Пред него имаше салата и бутилка минерална вода. Премиерът беше вегетарианец

Откъс от книгата

Българско радио Иво Сироманов

и се хранеше само тук. Благодарение на усърдието си собственикът на ресторанта Стойчо се бе издигнал до банкер и в момента управляваше огромни потоци от бюджетни средства. Именно Стойчо бе казал на Чичин, че министър-председателят иска да го види.

Димитър бе сресал назад дългата си до раменете коса и бе облякъл риза и сако – нещо доста необичайно за рокаджия като него. Нямаше представа защо първият човек в държавата се интересува от не особено популярната му персона.

– Добър ден, господин премиер – вежливо каза Чичин.

– А, Чичин! Здравсти. Сядай – мина веднага на „ти“ Остов. – Кво ще хапнеш?

– Нищо, обядвал съм.

– Е, поне нещо за пиене. Стойчо!

Собственикът на ресторанта и вече изтъкнат банкер изтича до масата и се прегъна на две.

– Донеси един сок от целина – нареди министър-председателят.

– Веднага – рапортува Стойчо и хукна към кухнята.

– Целината е полезна за оная работа – намигна Остов. – Макар че ти сигурно нямаш нужда, още си млад. Кой набор си?

– Шейсе и четвърти.

– Е, животът е пред теб. Бе кво стана с тая ваша група „Улични кучета“? Бях ви голям фен навремето...

– Разпадна се още през 95-а. Оказа се, че българската публика още не е узряла за такава музика. Барабанистът емигрира в Щатите. А аз заминах да свиря по фериботите в Норвегия.

– И как е там?

– Добри пари се изкарват, но не е за мен. Преди две години се прибрах в България и си направих импресарска агенция.

– Интересен бизнес. Върви ли?

– Трудно. Никой не иска да инвестира в изкуство. Певците са принудени сами да си пишат текстовете и музиката. Записват по мазета и гаражи. Снимат клипове с любителските си камери. Мизерия.

– Е, поне са свободни. Никой вече не ги цензурира. Могат да правят каквато искат музика.

– Идеологически са свободни. Но не и икономически. Ако някой си мисли, че в музиката има пари, жестоко се лъже.

– Тогава защо го правиш?

– Защото не мога да правя нищо друго. Цял живот съм бил музикант. А и искам да помогна на колегите си. Деветдесет процента от актуалните звезди са при мен.

– Хм. Аз мислех, че са при Инженера – усмихна се ехидно премиерът.

– При мен чалгари няма – гордо заяви Чичин и отметна назад косите си.

– Защо?

– Защото не харесвам тая музика. Искам да правя стойностни неща.

– Но публиката я харесва. Повечето хора слушат чалга.

Откъс от книгата

Българско радио Иво Сироманов

- Спорно е. Просто това им налагат медиите. Публиката остава с впечатление, че едва ли не няма друга музика.
- Стойчо донесе сока от целина с най-мазната усмивка, на която беше способен. Министър-председателят дори не го погледна.
- Харесваш ми, Чичин – каза Остов. – Имаш визия за нещата. Отстояваш разбиранията си. Вървиш по собствен път. Всъщност те повиках за...
- За предизборната кампания? – предположи Димитър.
- Да. Разбрах, че комунистите се навъртат около теб.
- Не само се навъртат, ами вече ми направиха оферта. И то много добра оферта. Но аз им отказах.
- Защо?
- Защото има и по-важни неща от парите. Моите изпълнители няма да пеят за комунисти. Министър-председателят се усмихна широко.
- Харесваш ми, Чичин – повтори. – Много ми харесваш. Млад си. Предприемчив си. А се оказва, че имаме и еднакви политически убеждения.
- Възможно е. Това обаче не означава, че ще пеем за вас без пари. Музикантите също имат семейства. А за повечето от тях предизборните концерти са единствените им доходи. Подаръци няма да ви правим.
- Кой говори за подаръци? – учуди се премиерът. – Вие. На миналите избори сте забравили да платите.
- Така ли? Кой ти каза?
- Всички. Затова сега искам 50 процента аванс. Иначе ще си пеете сами по митингите – каза Чичин и впери нагъл поглед в събеседника си.
- Между другото социологията показва, че участието на певци в предизборната кампания по никакъв начин не влияе на резултатите – студено процеди премиерът. – Спокойно можем да минем и без вас.
- Чудесно. Тогава аз спокойно ще мога да приема офертата на друга партия.
- Нали каза, че си отказал на БСП? Или ме лъжеш?
- Не лъжа. Отказах им. Но освен БСП в изборите ще има и други играчи. Например царя. Премиерът пребледня. Мълча около минута и тихо каза:
- Добре, Чичин. Петдесет процента. В брой. Ще ги имаш още утре. Стойчо ще ти ги донесе. Чичин изпи на един дъх сока от целина и направи кисела гримаса. По-гадно нещо не беше пил.
- Мислех си, господин премиер, дали бихте имали интерес да инвестирате в едно радио...
- Радио ли? Какво радио?